

Dvanásta nedeľa cez rok B

20. júna 2021

Mk 4, 35 – 41

Milé sestry a bratia v Kristovi

Poznáme prirovnanie, ktoré o živote hovorí ako o ceste, alebo o plavbe. Život podobne ako cesta i plavba má totiž východisko i cieľ, ktorý chceme dosiahnuť. Napriek tomu, že dopredu nevieme, čo nás na našej ceste životom stretne, aké nebezpečenstvá a problémy pritom budeme musieť riešiť. Napriek tomu, že dopredu nevieme, či nebudeme musieť svoje plány meniť, prispôbovať sa novej situácii. Neznáma budúcnosť v nás niekedy vzbudzuje obavy a strach, cesta nášho života môže byť niekedy aj dramatická.

Niečo podobné zakusujeme aj ako spoločenstvo cirkvi. Ježiš nás pripravoval – obrazne povedané - na cestu, plavbu dejinami. Ani tá nemôže byť celkom bez prekážok, nie je vopred vydláždená smerom k úspechu. Naopak: my kresťania sme v dejinách museli často zakusovať prekážky, búrky, prenasledovania. Napriek tomu by sme nemali klesať na duchu, malomyselne. Povzbudzuje nás aj dnešné rozprávanie, v ktorom Ježiš apoštolov pri búrke napomenul, keď strácali dôveru. Jeho slová: „Prečo ste takí ustrašení? Ešte vždy nemáte vieru?“ sú adresované aj nám: všetkým kresťanom vo chvíľach skúšky. My síce už dnes nemusíme zakusovať prenasledovanie pre vieru. Skôr na nás pôsobí odstredivá sila myslenia dnešného sveta, v ktorom sa ráta len to vonkajškové. Pôsobí na nás tak sila rôznych lákadiel, hrozí, že ustrnieme v tom nepodstatnom. Hrozí, že nebudeme hľadať ozajstné duchovné hodnoty, skutočný zmysel života a uspokojíme sa len s tým materiálnym, mechanickým – s tým, čo možno počítať.

Ak chceme tomuto pokušeniu odolať, musíme byť pripravení vždy nanovo sa vydať na cestu za plnším životom. Napriek tomu, že dopredu nevieme, čo nám to prinesie.

V minulom týždni som čítal rozhovor s veriacim českým astronómom Jiřím Grygarom, ktorý kedysi v uvádzal známy televízny seriál Okná vesmíru dokorán. Aj dnes, napriek pokročilému veku, sleduje pokrok vo vede. Zdôrazňuje pritom, že ľudské poznanie nikdy nestojí na jednom mieste, naopak vždy sa posúva smerom dopredu. Nielenže prichádzajú nové poznatky, ale spolu s nimi vznikajú aj nové a nové otázky. Poznatky vedy, ktoré platili pred niekoľkými desaťročiami, preto dnes už celkom neplatia, či lepšie povedané platia trochu inak ako kedysi. Je to povzbudenie aj pre svet teológie, kresťanstva. My si niekedy naivne predstavujeme, že teológia má len dookola opatrovať staré pravdy. Ale aj v tejto oblasti je zmena, vývoj. Nie v tom zmysle, že by voľakedajšie pravdy teológie, pravdy o Bohu zanikali, prestali platiť - skôr sa dá povedať, že platia inak, prispôbujú sa nášmu poznaniu a otázkam, ktoré svojou bytosťou kladieme, ktoré dnes ich chápeme.

Je to podobné v našom individuálnom i spoločenskom živote. Pokiaľ sa budeme len pridížať istého brehu minulosti, pokiaľ nevstúpime do drámy súčasného života a nie sme ochotní na miskú váh položiť svoj vlastný život, ďaleko nezájdeme. Hovorí sa síce, že minulosť, história sú učiteľkou života, ale zároveň nás môžu povzbudiť, aby sme sa nebáli budúcnosti. Aby sme nerezignovali ešte skôr, ako sa na cestu, plavbu do budúcnosti vydáme.

Nemali by sme kráčať životom ani dejinami bez odvahy, vystrašení, nemala by nám chýbať viera v budúcnosť. Pred časom sme cez dovolenku navštívili jeden premonštrátsky kláštor vo Francii. Popri niekoľkých starších mníchoch v ňom dnes žije len jeden mladší, asi 30ročný. Pri rozhovore s ním som sa opýtal, aké to je byť jediným mladým mníchom v takomto veľkom, historickom kláštore. Odpovedal, že v dejinách sa to vždy menilo. Boli doby, keď bolo v kláštore 200 mníchov, ale aj doby – napr. po francúzskej revolúcii - keď ich bolo len zopár. Ani dnes nestráca nádej, že aj v budúcnosti budú ľudia hľadať aj trochu hlbšie hodnoty života. Že ich služba aj v budúcnosti bude potrebná.

My dnes tiež vnímame zmenu postojov ľudí. Možno niekedy to v nás vzbudzuje obavy. Ježiš nás chce povzbudiť, aby sme napriek situácii nestrácali odvalu. Aby sme sa s dôverou plavili na ceste do budúcnosti. Aby sme aj my mohli byť tak trochu oporou hľadajúcim.

Viliam Arbet